

de sa filla, la gentil Dolça, que aleshores sols contaba disset anys i que resplandia arreu per ses virtuts i per una hermosura i un encant que li feien aplicable el calificatiu de «Reina de la Poesia» amb que era coneguda.

Tant xamosa donzella no podia pas trobar un més digne espòs que el nostre sobirà i així els preparatius de les noces es feren ràpidament i el dia 3 de Febrer de l'any 1112, la ciutat Cap i Casal de Catalunya pogué veurer com Ramón Berenguer III el Gran compte Barcelona, de Girona, d'Ausona i de Manresa, posaba l'anell nupcial a Dolça ja comtesa de Carlat i vescomptesa de Gevodàn per heretatge de son pare Gilbert i comtesa de Provença també desde feia pocs dies, per cessió de sa mare Na Gerberga.

La hermosura de la jove comtesa de Barcelona, de Provença i de Carlat ha passat a esser ja proverbial; els trobadors de la bella terra de Nimes i del Rose l'han cantada en peètiques frases. Un d'ells diu que Dolça «es un tebi i argentat raig de lluna devallant mansament sobre la terra»; altre «que sos sedosos cabells d'or no rès més que raigs que furtivament han fugit del sol per a posar-se demunt de tant hermosa testa»; altre «que el sol somris de Dolça fa esbargir momentàniament la més forta tempesta i que porta la pau a l'ànima més atribulada»; i altre que sa cara es clar espill que reflexa totes les belleses i virtuts que un hom imaginar-se puga». Els Maurins, sabis historiadors del Llenguadoc, sempre que l'anomenan li diuen «la très belle Douce», i fins el concís Bofarull s'exalta i li diu «preuat joiell de Barcelona i de Provença».

Més si Na Dolça havia assolit un tant alt grau de perfecció en la hermosura física, tal volta mes enlairada es trobava en quant a la hermosura de son ànima. Els documents de l'Arxiu de la Corona d'Aragó ens la presenten munts de vegades recorrent els hospitals i tenura amb ses mateixes esculptu-

ral mans, les ferides més esgarrifoses; ens la presenten voltada dels infants més pobres de la ciutat ensenyant amb sa armoniosa veu les veritats eternes; la «Reina de la Poesia de Provença meresqué a Barcelona el calificatiu de «Mare dels afligits» i tal fòu l'estimació que els catalans li portaren, que després l'anomenaren «Mare de la Ciutat» i «Mare del Poble». Sens dubte contribuí a perfeccionar sa virtut son confessor, l'humil Olaguer de Bonestruga que essent ja abat del monastir de Sant Ruf a Provença, fou proclamat bisbe de Barcelona la mort de son venerable antecessor Ramón Guillém, i que després restablí la arxidiócesis de Tarragona. Aquest Olaguer de Bonestruga es el mateix Sant Olaguer qual cos incorrupte es tant venerat a la Seu de Barcelona.

La descendència de Ramón Berenguer III i de Dolça de Provença fou nombrosa doncs arribà a 3 fills i 5 filles o sia: Ramón Berenguer IV el Sant, que fou compte de Barcelona i príncep d'Aragó; Berenguer Ramón I, que fou compte de Provença; Bernat que morí infant; Berenguera, que fòu la primera esposa del rei Alfons II de Castella i VII de Lleó; Ximena, que casà amb Roger compte de Foix; Mahalta, qual vida humil i gairabé desconeguda fa suposar que fou monja; Almodis, que casà amb el baró Pons de Cervera; i Dolça, que casà amb Sanç I rei de Portugal i dels Albarba.

L'any 1131 tingué Na Dolça la pena de veure finir al seu marit, el caballerós Ramón Berenguer III el Gran, i desde llavors retirada als seus dominis de Provença i allunyada del bullici del món, se guí practicant ses excepcionals virtuts fins qu'el any 1190 quan ja contaba l'avençada edat de 95 anys Déu volgué per al Cel a aquella santa dona que durant sa llarga vida havia sigut un model d'esposes, un model de mares i un model de sobiranes; son net Alfons el Cast I de Barcelona i II d'Aragó que llavors regnaba la plorà per per molt temps i feu fer esplèndi-

des exequies a aquell «lliri de la blava Provença» qual suau flaira embaumà poèticament la nostra gaia ciutat de Barcelona.

IGNASI VILADEVALL I SALVADOR

■■■■■■■■

Fruits del Cine

Mil voltes s'ha dit que'ls Cines eren veraders centres de corrupció principalment per la pobre jovenalla aimanta sempre d'impressions fantàstiques i molt propent-sa a volguer gaudir de tot alló que pot entorbolir sa pensa i malejar son tendre cor. Son nombrables els cassos esgarrifosos possats per ells en pràctica, d'havels-he amb tota fruició admirat en la pel·lícula.

Un dia restem corpresos al veurer en la premsa que un nen se ha occit. Un altre dia llegim com un jovenet mata inconcientment, pel mitjà d'una arma mal endressada de son pare, a n'el seu germanet... N'hi han que han fugit de casa seva en la fal·lera d'aventures, i altres que han executat actes verdaderament impropis de l'etat. No volém relatar més fets car ja es del domini public que s'imposa a correuïta el fré en les pel·lícules que s'exhibeixen en els Cines.

Peró si alguna familia hi hagués encara que restés del tot cega o enlluernada permetent que'ls seus fillets anessin a la esbogerrada escola del Cine, que prenguin experiència en el cas raro que'n el poble está passant amb eixa colla de jovenets, que titulant-se *vampirs*, no reparaven després de sortejar-se de robar alguna penyora, que encara que de poc valor, entranyava una malícia refinada.

Ja suposem que algú, tal volta amb fragilísima premeditació, dirà que hi doném en aixó massa importància, però nosaltres creiem que cumplim un deure sagrat.

En un principi, després d'haverse ja sospitat alguna cosa, nostre molt digne senyor Batlle va amonestar fortament a n'algún de ells però per lo vist, tornaren a la mateixa.

Ara hi ha pres cartes nostre